

**DAVID
LAGERCRANTZ**

**SE
MIKÄ EI
TAPA**

JATKOA

STIEG LARSSONIN

Millennium-sarjalle

WSOY

Marraskuun 21. päivän vastainen yö

Herätessään Lisbeth makasi poikittain leveässä parisängyssä ja tajusi nähneensä juuri unta isästään. Uhkaava tunnelma oli kietoutunut viittana hänen ympärilleen. Samassa hän muisti edellisillan ja tajusi, että kyseessä saattoi olla pelkkä elimistön kemiallinen reaktio. Hänellä oli karmea krapula, ja huterin jaloin hän nousi sängystä, käveli marmorilla sisustettuun kylpyhuoneeseen, jossa oli poreamme ynnä muita typeriä ylellisyyksiä, ja yritti oksentaa. Mitään muuta ei kuitenkaan tapahtunut kuin että hän lysähti lattialle raskaasti hengittäen.

Hetken päästä hän vääntäytyi pystyyn ja katsoi itseään peilistä, eikä näky ollut erityisen piristävä. Silmät verestivät. Toisaalta kello oli vasta vähän yli kaksitoista yöllä. Hän oli ehtinyt nukkua korkeintaan muutaman tunnin, ja hän otti kylpyhuoneen kaapista lasin ja laski sen täyteen vettä. Samalla hetkellä uni palasi kuitenkin hänen mieleensä, ja hän puristi lasia niin, että se särkyi ja hän sai haavan käteensä. Veripisaroita tipahteli lattialle, ja hän kiroili ja tajusi, ettei luultavasti pystyisi nukahtamaan uudestaan.

Pitäisikö hänen yrittää purkaa salaus eilen lataamastaan tiedostosta? Ei, se olisi silkkaa ajanhaaskausta, ainakin juuri nyt, ja sen sijaan hän kääri kätensä pyyhkeeseen ja kävi poimimassa kirjahyllystä Princetonin fyysikon Julie Tammetin tuoreen tutkimuksen, jossa kuvailtiin kuinka iso tähti luhistuu mustaksi aukoksi, ja kir-

ja mukanaan hän laskeutui lepäämään punaiselle sohvalle, jonka vieressä olevasta ikkunasta avautui näkymä Slussenille ja Riddarfjärdenille.

Lukeminen helpotti hänen oloaan hieman. Verinen pyyhe tosin sotki kirjan sivut, eikä päänsärky kadonnut mihinkään. Hän uppoutui kuitenkin yhä syvemmälle tekstin syövereihin, ja lukiessaan hän teki silloin tällöin muistiinpanoja marginaaliin. Oikeastaan se, mitä tutkimuksessa kerrottiin, ei ollut hänelle mitään uutta. Hän tiesi paremmin kuin useimmat muut, että tähden hengissä pysymiseen vaikuttavat kaksi vastakkaista voimaa: tähden sisällä käynnissä oleva ydinräjähdys, joka saa sen laajenemaan, ja painovoima, joka pitää sitä kasassa. Hänen silmissään kyse oli tasapainottelusta, taistelusta joka jatkuu pitkään tasaisena, mutta lopulta, kun ydinpolttoaine ehtyy ja räjähdykset heikkenevät, painovoima päättyy auttamatta voittajaksi.

Siinä vaiheessa taivaankappale painuu kasaan kuin tyhjenevä ilmapallo, ja alkaa kutistua yhä pienemmäksi. Tähti voi siten kadota olemattomiin. Äärettömän tyylikkäästi, tiivistettynä kaavaksi

$$r_{sch} = \frac{2GM}{c^2}$$

jossa G on painovoimavakio, Karl Schwarzschild oli jo ensimmäisen maailmansodan aikoihin kuvannut vaiheen jossa tähti puristuu kasaan niin, ettei se päästä edes valoa. Tämän jälkeen paluuta ei enää ole, vaan taivaankappale on tuomittu luhistumaan. Sen jokainen atomi putoaa sisäänpäin kohti singulariteetipistettä, jossa aika ja tila loppuvat, ja mahdollisesti tapahtuu jotakin vielä kummallisempaa, jotakin mikä lakeihin sidotussa maailmankaikkeudessaamme vaikuttaa suorastaan irrationaaliselta.

Singulariteettia, joka ehkä pisteen sijaan on pikemminkin eräänlainen tapahtuma, kaikkien tunnettujen fysiikan lakien

pääteasema, ympäröi tapahtumahorisontti, ja ne yhdessä muodostavat niin kutsutun mustan aukon. Lisbeth piti mustista aukoista. Hän tunsi sukulaisuutta niitä kohtaan.

Kuitenkaan hän ei Julie Tammetin tavoin ollut ensisijaisesti kiinnostunut mustista aukoista sinänsä vaan niiden syntyprosessista, erityisesti siitä tosiasiasta, että tähtien luhistuminen alkaa siinä laajalle ulottuvassa aika-avaruudessa, joka yleisesti selitetään Einsteinin suhteellisuusteorialla, mutta päättyy häviävän pieneen maailmaan, joka noudattaa kvanttimekaniikan periaatteita.

Lisbeth oli täysin vakuuttunut siitä, että jos hän osaisi kuvata mustan aukon syntyprosessin, hän kykenisi sovittamaan toisiinsa universumin vastakkaiset kielet, kvanttifysiikan ja suhteellisuusteorian. Luultavasti hänen taitonsa eivät kuitenkaan riittäisi siihen, kuten ne eivät riittäneet sen kirotun salauksen purkamiseenkaan, ja vääjäämättä hänen ajatuksensa palasivat jälleen isään.

Hänen lapsuudessaan se kuvottava mies oli raiskannut hänen äitinsä kerta toisensa jälkeen. Raiskaukset olivat saaneet jatkoa, kunnes äiti lopulta vammautui pysyvästi, ja Lisbeth, kaksitoistavuotias tyttö, iski takaisin hirvittävällä voimalla. Siihen aikaan hänellä ei ollut hajuakaan siitä, että isä oli Neuvostoliiton sotilaallisen tiedustelupalvelun GRU:n entinen vakooja, eikä hän varsinkaan tiennyt, että Säpon erikoisyksikkö, niin kutsuttu Osasto, suojeli tätä hinnalla millä hyvänsä. Silti hän tajusi jo silloin, että isää ympäröi eräänlainen salamyhkäisyyden sädekehä, pimeys, jonka lähelle ei saanut mennä ja jonka olemassaolosta ei saanut hiiskuakaan. Salassapito koski niinkin yksinkertaista asiaa kuin isän nimeä.

Kaikissa kirjeissä ja artikkeleissa luki Karl Axel Bodin, ja ulkopuolisten oletettiin kutsuvan häntä Karliksi. Mutta Lundagatanilla asustava perhe tiesi, että se oli pelkkää valhetta ja että hänen oikea nimensä oli Zala, tai tarkemmin Aleksander Zalatšenko. Hän oli

mies, joka sai vähällä ihmiset pelkäämään kuollakseen ja joka kantoi yllään haavoittumattomuuden viittaa, tai niin Lisbeth sen ainakin tulkitsti.

Vaikka hän ei vielä silloin tiennyt isänsä salaisuutta, hän tiesi että isä pystyi tekemään mitä tahansa joutumatta vastaamaan seurauksista. Siinä oli yksi syy, miksi isän olemuksesta huokui sietämättömän ylvyys. Hän oli ihminen, johon ei päässyt käsiksi normaaleja reittejä ja joka tiedosti sen. Muista isistä saattoi tehdä ilmoituksen sosiaaliviranomaisille tai poliisille. Mutta Zalan taustavoimat estivät kaiken sellaisen, ja juuri äsken Lisbeth oli kokenut unessa uudestaan päivän, jolloin hän oli löytänyt äitinsä elottomana lattialta ja päättänyt yksin tehdä isänsä vaarattomaksi.

Se ja eräs toinen asia olivat hänen todellisia mustia aukkojaan.

Hälytys laukesi kello 01.18, ja Frans Balder säpsähti hereille. Oliko joku tullut sisään? Hänet valtasi selittämätön pelko, ja hän ojensi kätensä. August nukkui hänen vieressään. Poika oli tuttuun tapaan sa hiipinyt huoneeseen ja inisi levottomasti, aivan kuin ulvonta olisi tunkeutunut hänen uniinsa. Oma pieni poikani, Frans ajatteli. Sitten hän jähmettyi. Kuuluiko jostain askeleita?

Ei, sen täytyi olla pelkkää kuvitelmaa. Kuului vain oli hälyttimen ulvontaa, ja hän loi levottoman silmäyksen ulkona riehuvaan myrskyyn. Se näytti yltyneen entisestään. Aallot piiskasivat laituria ja rantatörmää. Ikkunat tärisivät ja taipuivat tuulessa. Oisiko tuulenpuuska voinut laukaista hälyttimen? Ehkä vastaus oli niin yksinkertainen.

Hänen pitäisi joka tapauksessa käydä katsomassa, ja tarvittaessa soittaa apua ja selvittää, olivatko Gabriella Granen järjestämät poliisit lopulta saapuneet perille. Kaksi järjestyspoliisia oli ollut tuntikausia matkalla hänen luokseen. Koko juttu oli ihan päätön. Myrsky oli pidätelty heitä, sekä sieltä täältä satelevat ristiriitaiset

käskyt: tulkaa tänne, siellä ja siellä tarvitaan apua! Uusia esteitä tuli jatkuvasti, ja hän oli Gabriellan kanssa samaa mieltä siitä, että kaikesta paistoi täydellinen ammattitaidottomuus.

Mutta siitä asiasta hänen täytyisi huolehtia myöhemmin. Nyt hänen pitäisi soittaa. Ainoa vain, että August heräsi, tai oli heräilemässä, minkä vuoksi Fransin oli toimittava nopeasti. Viimeinen, mitä hän tarvitsisi nyt, oli hysteerinen August joka hakkaisi itseään sängynpäätä vasten. Korvatulpat, hän keksi, vanhat vihreät korvatulpat, jotka hän oli ostanut Frankfurtin lentoasemalta.

Hän otti korvatulpat yöpöydältä ja työnsi ne varovasti Augustin korviin. Sitten hän peitteli pojan, antoi suukon poskelle ja silitti kiharaa hiuspehkoa. Sen jälkeen hän tarkisti, että yöpuvun kaulukset olivat hyvin ja että pää lepäsi mukavasti tyynyllä. Aivan käsittämätöntä. Fransia pelotti ja hänellä mitä ilmeisimmin oli kiire, tai olisi ainakin voinut olla.

Silti hän toimi tahallisen hitaasti ja jäi huolehtimaan pojasta. Ehkä kriisi oli aiheuttanut hänelle sentimentaalisuuden puuskan. Tai sitten hän halusi lykätä sen kohtaamista, mikä häntä ikinä odottikaan, ja ohimenevän hetken ajan hän toivoi että hänellä olisi ollut ase. Ei hän kyllä olisi osannut käyttää sitä.

Hän oli vain kirottu koodaaja, jonka isälliset tunteet olivat pulpahtaneet pintaan vanhoilla päivillä, siinä kaikki. Hänen ei olisi pitänyt joutua keskelle tällaista sotkua. Piru periköön Solifonin ja NSA:n ja kaikki rikollisjärjestöt! Vaan nyt ei auttanut kuin purra hammasta, joten hän hiipi epäröivin askelin eteiseen ja ennen mitään muuta, ennen kuin edes vilkaisi ulos, sammutti hälytyksen. Meteli oli suistanut raiteiltaan hänen kykynsä tuntea ja ajatella, ja yhtäkkisessä hiljaisuudessa hän seiso i eteisessä pystymättä tekemään mitään. Samassa hänen puhelimensa alkoi soida, ja vaikka hän säikähti niin että pomppasi ilmaan, hän oli iloinen keskeytyksestä.

»Niin», hän vastasi.

»Hei, täällä puhuu Jonas Anderberg, Milton Securityn päivystäjä. Onko kaikki hyvin?»

»Mitä, juu... tai luulisin. Hälytin laukesi.»

»Tiedän, ja sääntöjen mukaan teidän pitäisi sellaisessa tilanteessa siirtyä kellariin turvaan ja lukita ovi. Oletteko siellä?»

»Olen», Frans vastasi.

»Hyvä, oikein hyvä. Tiedätkö te mitä tapahtui?»

»En yhtään. Heräsin hälytykseen. Minulla ei ole hajuakaan, mikä sen laukaisi. Olisiko se voinut johtua myrskystä?»

»Tuskin... hetkinen!»

Yhtäkkiä kuulosti siltä kuin Jonas Anderbergin ajatukset olisivat olleet jossain muualla.

»Mitä nyt?» Frans kysyi hermostuneena.

»Vaikuttaisi siltä kuin...»

»Helveti, kakaise ulos nyt. Olen kauhusta kankeana.»

»Anteeksi, koeta rauhoittua... olen käymässä läpi valvontakameroiden kuvia, ja näyttäisi ikävä kyllä siltä, että...»

»Miltä niin?»

»Että sinne on tullut vierailija. Mies, voitte katsoa myöhemmin itse, pitkä ja hoikka mies, päässä tummat lasit ja lippalakki, on käynyt nuuskimassa tontillanne. Ymmärtääkseni kaksi kertaa, vaikkakin, kuten sanottua... huomasin asian vasta nyt. Minun täytyy tutkia videoita tarkemmin, jotta voin kertoa lisää.»

»Mikä tyyppi se oikein on?»

»Niin, vaikea sanoa.»

Jonas Anderberg tuntui jälleen syventyneen katsomaan kuvapätkiä.

»Mutta ehkä... en tiedä... ei, en sittenkään rupea arvailemaan vielä tässä vaiheessa», hän jatkoi.

»Arvailisit nyt. Haluan kuulla jotain konkreettista. Se olisi hyvää terapiaa.»

»Hyvä on, siinä tapauksessa voisin todeta että hänessä on ainakin yksi mieltä rauhoittava seikka.»

»Mikä?»

»Kävelytyyli. Hän kävelee kuin narkkari – aivan kuin hän olisi pölyssä. Hänen liikkumistavassaan on jotain jäykkää ja liioiteltua, mikä viittaisi siihen että hän on vain tavallinen juoppo ja pikkurikollinen. Toisaalta...»

»Niin?»

»Hän pitää kasvonsa piilossa huolestuttavan hyvin, ja...»

Jonas vaikenen taas.

»Jatka!»

»Odota vähän.»

»Sinä hermostutat minua, tiesitkö sen?»

»Ei ollut tarkoitus. Mutta voin kertoa...»

Balder jähmettyi. Pihatieltä kuului auton ääntä.

»...että teille on tulossa vieraita.»

»Mitä minun pitäisi tehdä?»

»Pysykää siellä missä olette.»

»Selvä», Frans sanoi ja jäi seisomaan, enemmän tai vähemmän lamaantuneena, jonnekin aivan muualle kuin sinne missä Jonas Anderberg kuvitteli hänen olevan.

Kun puhelin soi kello 01.58, Mikael Blomkvist oli yhä valveil-la. Mutta koska kännykkä oli farkkujen taskussa lattialla, hän siltikään ehtinyt vastata ajoissa. Lisäksi puhelu tuli salaisesta numerosta, joten hän kiroili, kömpi takaisin sänkyyn ja sulki silmänsä.

Edessä ei saisi olla taas uusi uneton yö. Siitä asti, kun Erika oli nukahtanut vähän ennen puoltayötä, hän oli kieriskellyt hereillä ja pohtinut elämäänsä, jossa juuri mikään ei tuntunut toimivan, ei edes suhde Erikan kanssa. Hän oli rakastanut Erikaa vuosikym-

menet, eikä mikään viitannut siihen, ettei Erika olisi vastannut hänen tunteisiinsa.

Jotenkin kaikki oli kuitenkin muuttunut hankalammaksi. Ehkä Mikael oli alkanut tuntea liikaa sympatioita Gregeriä kohtaan. Greger Beckman oli taiteilija ja Erikan aviomies, eikä kukaan voinut väittää häntä mustasukkaiseksi tai pikkumaiseksi. Päinvastoin, kun Greger oli aavistanut, ettei Erika pääsisi koskaan yli Mikaelista eikä edes onnistuisi hillitsemään haluaan repiä vaatteet Mikaelin yltä, hän ei ollut raivostunut eikä uhannut muuttaa vaimonsa kanssa Kiinaan. Hän oli ehdottanut sopimusta:

»Saat olla hänen kanssaan – kunhan tulet aina takaisin minun luokseni», ja sen kaikki osapuolet olivat hyväksyneet.

He muodostivat yhdessä *ménage à trois'n*, epäsovinnaisen liiton jossa Erika vietti useimmat yönsä kotona Saltsjöbadenissa Gregerin kanssa mutta yöpyi silloin tällöin Mikaelin luona Bellmangatanilla, ja vuosien varrella Blomkvist oli ajatellut, että ratkaisu oli suorastaan loistava, että se tekisi hyvää monillekin uskollisuuden diktatuurin alla eläville pariskunnille. Aina kun Erika oli sanonut: »Rakastan miestäni enemmän, kun saan olla myös sinun kanssasi», tai kun Greger oli joillain cocktailkutsuilla kietonut kätensä veljellisesti Mikaelin hartioille, hän oli kiittänyt onneaan heidän järjestelystään.

Silti häntä oli viime aikoina alkanut arveluttaa, ehkä siksi, että hän oli ehtinyt pysähtyä pohtimaan elämäänsä ja tajunnut, etteivät kaikki sopimuksiksi kutsutut välttämättä ole mitään sopimuksia.

Päinvastoin yksi osapuolista saattaa omavaltaisesti jyrätä ehdotuksensa läpi muka yhteisenä päätöksenä, ja ajan myötä käy usein ilmi, että joku on sittenkin joutunut kärsimään kaikista vakuutetuista huolimatta, ja rehellisesti sanottuna: Greger ei ollut varsinaisesti ilahtunut Erikan soittaessa hänelle myöhään edellisenä iltana. Kuka tietää, ehkä Gregerkin makasi valveilla paraikaa.

Mikael yritti ajatella jotain muuta. Hetken aikaa hän koetti jopa haaveilla. Mutta siitä ei ollut juuri apua, ja lopulta hän nousi ylös aikoen vakaasti tehdä jotain järkevää – hänhän voisi vaikka lukea artikkelin teollisuusvakoilusta, tai mitä jos hän ryhtyisi hahmottelemaan vaihtoehtoista rahoitus suunnitelmaa *Millenniumille*? Hän pukeutui, istahti tietokoneen ääreen ja tarkisti sähköpostit.

Suurin osa oli samaa paskaa kuin aina, mutta oli seassa muutama piristäväkin viesti. Christer ja Malin ja Andrei Zander ja Harriet Vanger kannustivat häntä taisteluun Serneriä vastaan, ja hän vastasi heille liioiteltua intoa uhkuvaan sävyyn. Sitten hän avasi Lisbethin laatikon odottamatta oikeastaan mitään. Mutta samassa hänen ilmeensä kirkastui. Lisbeth oli vastannut. Ensimmäistä kertaa ikuisuuksiin hän oli antanut elonmerkin itsestään:

Balderin älykkyys ei ole tekoälyä nähnytkään. Miten on omasi laita näinä päivinä?

Ja mitä tapahtuu, Blomkvist, jos me kehitämme koneen, joka on vielä meitäkin fiksumpi?

Mikael hymyili ja muisteli heidän viimeistä tapaamistaan Kaffebarissa S:t Paulsgatanilla, ja sen vuoksi kesti hetken ennen kuin hän tajusi että vastausviesti sisälsi kaksi kysymystä, joista ensimmäisen ystävällismielisessä kiusoittelussa oli mukana myös ripaus totuutta. Hänen viimeaikaisista kirjoituksistaan oli puuttunut älykkyys ja aito uutisarvo. Monen muun journalistin tavoin hän oli tuottanut juttuja liukuhihnalta ja turvautunut kuluneisiin keinoihin ja muotoiluihin. Mutta mitäpä sitä murehtimaan. Paljon hauskempi oli pohtia Lisbethin toista kysymystä, pienimuotoista arvoitusta – ei ensisijaisesti siksi, että se olisi kiinnostanut häntä ylettömästi, vaan koska hän halusi vastata siihen jotain henkevää.

Jos me kehitämme koneen, joka on fiksumpi kuin me itse, hän ajatteli, mitä silloin tapahtuu? Hän meni keittiöön, avasi Ramlösa-pullon ja istuutui ruokapöydän ääreen. Alakerrassa rou-

va Gerner yski aika pahan kuuloisesti, ja jostain kaupungin vilinästä, myrskyn keskeltä kantautui ambulanssin sireenien ulvontaa. No, hän vastasi itselleen, silloin meillä on kone, joka osaa tehdä kaikki samat fiksumat jutut kuin mekin plus vielä vähän enemmän, esimerkiksi... Hän naurahti ääneen oivaltaessaan, mikä kysymyksen juu oli. Meitä fiksumman koneen pitäisi kyetä kehittämään jotain itseään fiksumpaa, koska me kykenimme kehittämään sen, ja mitä tapahtuu silloin?

Uusi kone kehittää tietenkin jotain vielä fiksumpaa, ja samoin seuraava kone ja seuraava ja taas seuraava, ja pian ihminen, joka on pannut kaiken alulle, ei ole uusimman tietokoneen silmissä valkoista hiirtä kiinnostavampi. Älykkyyden taso kasvaa räjähdysmäisesti, ja lopulta maailmasta tulee sellainen kuin Matrix-elokuvissa. Mikael hymyili, palasi tietokoneelle ja kirjoitti:

Jos me kehitämme sellaisen koneen, syntyy maailma, jossa Lisbeth Salanderillakaan ei ole enää syytä olla koppava.

Sen jälkeen hän istui hetken paikallaan ja katseli ulos ikkunasta, sen verran kuin myrskän läpi saattoi erottaa, ja silloin tällöin hän loi silmäyksen kohti avointa ovea, jonka toisella puolella Erika nukkui sikeästi tietämättä mitään koneista, joista tulisi ihmistä älykkäämpiä, tai ainakaan murehtimatta sitä asiaa juuri nyt. Sitten hän otti puhelimen käteensä.

Hän oli ollut kuulevinaan piippauksen, ja aivan oikein: vastaan oli tullut viesti, ja sen huomattessaan hän huolestui tietämättä kuitenkaan miksi. Toisaalta, ellei otettu lukuun kannissa soittelia vanhoja heiloja jotka kärtsivät seksiä, öiseen aikaan tuli yleensä vain huonoja uutisia, joten hän kuunteli viestin heti. Ääni kuulos-
ti hätäntyneeltä:

Nimeni on Frans Balder. Soitan aivan sopimattoman myöhään. Pahoittelut siitä. Mutta tilanteeni on muuttumassa kriittiseksi, ainakin koen itse niin, ja yhtäkkiä muistin että sinä olit yrittänyt tavoittaa

minua, mikä oli itse asiassa aika outo sattuma. Olen halunnut puhua muutamasta asiasta jo pidemmän aikaa, ja luulen että ne voisivat kiinnostaa sinua. Olisin iloinen, jos ottaisit minuun yhteyttä mahdollisimman pian. Minusta tuntuu, että meidän on syytä pitää kiirettä.

Viestin lopuksi Frans Balder kertoi puhelinnumeronsa ja sähköpostiosoitteensa, ja Mikael kirjoitti ne muistiin ja istui vähän aikaa rummuttaen pöytää sormillaan. Sitten hän naputteli numeron.

Frans Balder makasi sängyssään, edelleen peloissaan ja hätääntyneenä. Hän oli kuitenkin hieman rauhoittunut. Autossa, joka oli ajanut pihaan, olivat viimein tulleet vartiointitehtäviin määrätty poliisit. Heitä oli kaksi ja he olivat noin neljäkymmentävuotiaita, toinen oli tosi pitkä ja toinen melko lyhyt, molemmat näyttivät vähän itseriittoisilta ja turhantärkeitä ja heillä oli samanlainen lyhyt hiusmalli, mutta he käyttäytyivät kuitenkin kohteliaasti ja pahoittelivat viipymistään asiaankuuluvan kunnioittavaan sävyyn.

»Me olemme saaneet infoa Milton Securitystä ja Säpon Gabriella Granelta», he kertoivat.

Toisin sanoen he tiesivät, että tummiin laseihin ja lippalakkiin sonnustautunut mies oli hiippaillut tontilla ja että heidän olisi syytä olla varuillaan. Siksi he kieltäytyivät Fransin tarjoamasta kuumasta teekupillisesta. He halusivat tutustua paikkoihin, mikä kuulosti Fransin mielestä ammattimaiselta ja järkevältä. Hän ei saanut poliiseista mitenkään ylettömän myönteistä kuvaa, mutta toisaalta ei ylettömän huonoakaan. Hän oli tallentanut heidän puhelinnumeronsa ja palannut sänkyyn, missä August nukkui yhä pieneksi käpertyneenä, vihreät korvatulpat korvissaan.

Mutta Frans ei tietenkään ollut pystynyt nukahtamaan uudestaan. Hän kuulosteli ääniä ulkona pauhaavan myrskyn läpi, ja lopulta hän nousi istumaan. Hänen olisi pakko tehdä jotain.

Muuten hän tulisi hulluksi. Hän kuunteli kännykän vastaajaan tulleet viestit. Linus Brandell oli soittanut kaksi kertaa kuulostaen heti alusta lähtien itsepintaiselta ja puolustelevalta, ja ensin Frans ajatteli, ettei viitsisi kuunnella viestejä loppuun. Hän ei jaksanut Linuksen jankkaamista.

Sitten hänen korvansa poimivat puheen seasta pari mielenkiintoista seikkaa. Linus oli jutellut *Millenniumin* toimittajan Mikael Blomkvistin kanssa, ja nyt Blomkvist oli yrittänyt tavoitella häntä, ja se sai hänet vaipumaan ajatuksiinsa. Mikael Blomkvist, hän mutisi.

Voisiko siinä olla minun linkkini ulkomailmaan?

Frans Balderin tiedot ruotsalaisista toimittajista olivat hatarat. Mikael Blomkvistin hän kuitenkin tiesi, ja hänen ymmärtääkseen Blomkvist syventyi aina huolellisesti aiheisiinsa eikä taipunut painostuksen edessä. Se tietenkään välttämättä tehnyt hänestä oikeaa miestä tämänkertaiseen työhön, ja Frans muisteli kuulleen hänestä myös vähemmän imartelevia kommentteja ja siksi nousi sängystä soittamaan jälleen kerran Gabriella Granelle, Gabriellalle, joka tiesi media-alasta suurin piirtein kaiken ja joka oli sanonut olevansa töissä koko yön.

»Haloo», Gabriella vastasi viipymättä. »Aioin juuri soittaa sinulle. Katson paraikaa valvontakameran kuvassa näkyvää miestä. Meidän on sittenkin pakko siirtää sinut heti turvaan.»

»Herrajumala sentään, Gabriella, nyt kun poliisitkin vihdoinkin pääsivät perille. He istuvat tuolla oven edessä.»

»Ei se mies välttämättä tule takaisin portin kautta.»

»Minkä takia hän ylipäätään tulisi takaisin? Hänhän näytti joltain vanhalta narkkarilta, niin se Miltonin tyyppi sanoi.»

»Minä en olisi siitä niin varma. Hänellä on kädessään jonkinlainen laatikko, jokin tekninen vempain. Parempi vara kuin vahinko, sanoisin.»

Frans vilkaisi vieressään nukkuvaa Augustia.

»Muutan mielelläni pois huomenna. Se voisi tehdä hyvää hermoilleni. Mutta tänä yönä en lähde yhtään mihinkään – ne sinun poliisisi vaikuttavat päteviltä, riittävän päteviltä ainakin.»

»Taasko sinä heittäydyt hankalaksi?»

»Kyllä.»

»Selvä, siinä tapauksessa käsken Flinckin ja Blomin lähteä kiertelemään ja pitää silmät auki.»

»Hienoa, hienoa, mutta en soittanut siksi. Annoit minulle neuvon, 'go public', muistatko?»

»Juu... muistan... Sellaisten neuvojen antaminen ei ole suojelupoliisille tyypillistä, vai kuinka, ja tavallaan olen yhä sitä mieltä, että ajatus on hyvä. Mutta haluaisin että kerrot ensin meille, mitä tiedät. Minulle on alkanut tulla pahoja aavistuksia tästä jutusta.»

»Jutellaan siinä tapauksessa heti huomenna, kun olemme ehtineet levätä. Mutta kuule, mitä mieltä olet Mikael Blomkvististä, siitä *Millenniumin* toimittajasta? Kannattaisiko minun puhua hänen kanssaan?»

Gabriella naurahti.

»Jos haluat aiheuttaa sydärin kollegoilleni, niin puhu ihmeessä.»

»Onko tilanne niin paha?»

»Täällä Säpössa ihmiset karttavat häntä kuin ruttoa. Jos näet Mikael Blomkvistin porraskäytävässäsi, tiedät että vuosi on pilalla, hänestä on tapana sanoa. Kaikki, Helena Kraft mukaan lukien, neuvoisivat sinua pysymään kaukana siitä miehestä.»

»Mutta kysyn nyt sinulta.»

»Ja minä vastaan, että hyvin ajateltu. Blomkvist on helvetin taitava reportteri.»

»Mutta häntä on myös kritisoitu, vai mitä?»

»On toki, viime aikoina monet ovat väittäneet, että hänen aikansa on ohi ja ettei hän kirjoita riittävän positiivisesti ja ilois-

ti, tai mitä lie. Hän on vanhanaikainen tutkiva journalisti parasta ykköslaatua. Onko sinulla hänen yhteystietonsa?»

»Entinen assistenttini antoi.»

»Hyvä, mahtavaa. Mutta ennen kuin soitat, sinun täytyy kertoa meille. Voitko luvata sen?»

»Minä lupaan, Gabriella. Ihan ensiksi aion nukkua pari tuntia.»

»Tee niin. Minä huolehdin yhteydenpidosta Flinckin ja Blomin kanssa ja järjestän sinulle turvapaikan huomiseksi.»

Kun puhelu oli päättynyt, Frans yritti rauhoittua. Se tuntui kuitenkin täysin mahdottomalta, ja myrsky pani hänen mielikuvituksensa liikkeelle. Hänestä tuntui kuin jotain pahaa olisi ollut tulossa mereltä häntä kohti, ja vaikka hän ei ollenkaan olisi halunnut, hän kuulosteli jännittyneenä jokaista pientäkin poikkeamaa ympäröivässä äänimaailmassa, mikä teki hänet vähä vähältä yhä levottomammaksi ja huolestuneemmaksi.

Hän oli luvannut puhua ensin Gabriellän kanssa, totta. Mutta pikkuhiljaa hänestä alkoi tuntua, ettei kertominen voinut odottaa. Kaikki se, mitä hän oli pitkään pitänyt sisällään, yritti väkisin tunkeutua ulos, vaikka hän ymmärsi toki, ettei siinä ollut mitään järkeä. Asialla ei voinut olla niin kiire. Oli keskiyö, ja riippumatta siitä, mitä Gabriella oli sanonut, hän oli paremmassa turvas-
sa kuin pitkään aikaan. Poliisit vartioivat hänen taloaan, ja lisäksi häntä suojeli tehokas hälytysjärjestelmä. Mutta mikään ei auttanut. Häntä ahdisti, joten hän etsi Linuksen antaman puhelinnumeron ja soitti siihen, mutta tietenkään Blomkvist ei vastannut.

Miksi olisi? Kello oli vaikka mitä, joten Frans jätti vastaajaan viestin kuiskaavalla äänellä ollakseen herättämättä Augustia, ja sen jälkeen hän sytytti vieressään olevan yölampun. Hän katseli sängyn oikealla puolella olevaa kirjahyllyä.

Hyllyssä oli kirjoja, jotka eivät millään tavalla liittyneet hänen työhönsä, ja yhtäaikaa hajamielisenä ja levottomana hän ryhtyi

selaamaan vanhaa Stephen Kingin romaania *Uinu, uinu lemmikini*. Se kuitenkin toi hänen ajatuksiinsa vain lisää yön pimeydessä liikkuvia pahoja hahmoja, ja pitkään hän seisoj niin, kirja kädessään, ja samassa hänelle tapahtui jotain. Hänen mieleensä juolahti ajatus, hänet valtasi syvä pelko, jota hän ei välttämättä olisi noteerannut päivänvalossa mutta joka juuri sillä hetkellä tuntui mitä todellisimmalta, ja yhtäkkiä hänen teki mieli soittaa Farah Sharifille tai ehkä mieluummin Los Angelesissa asuvalla Steven Warburtonille, joka oli taatusti hereillä, ja pohtiessaan asiaa ja kuvitellessaan kaikkia mahdollisia ikäviä skenaarioita hän katseli merta ja yötä ja taivaalla rauhattomasti kiitäviä pilviä. Silloin soi puhelin, aivan kuin se olisi kuullut hänen rukouksensa. Mutta soittaja ei tietenkään ollut Farah eikä Steven.

»Mikael Blomkvist täällä», ääni sanoi. »Yritit soittaa.»

»Aivan. Pahoittelen, että soitin niin myöhään.»

»Ei se mitään. Olin hereillä.»

»Minä myös. Pystytkö puhumaan nyt?»

»Ehdottomasti, vastasin itse asiassa juuri äsken viestiin, jonka lähettäjän uskoisin meidän kummankin tuntevan. Hänen nimensä on Salander.»

»Kuka?»

»Anteeksi, olen ehkä ymmärtänyt koko jutun ihan väärin. Mutta käsitin, että olit palkannut hänet tutkimaan teidän tietokoneenne ja jäljittämään mahdollista tunkeilijaa.»

Frans naurahti.

»Niin, herrajumala, siinä on sitten erikoinen tyttö», hän sanoi. »Mutta hän ei kertonut koskaan sukunimeään, vaikka olimme tiiviisti tekemisissä yhteen aikaan. Oletin, että hänellä oli siihen omat syynsä, enkä painostanut häntä. Tapasin hänet yhdellä luennollani Kuninkaallisessa teknillisessä korkeakoulussa. Voin mieluusti kertoa siitä lisää; se oli melko hätkähdyttävä kohtaaminen. Mutta tar-

koitukseni oli kysyä... niin, ajattelet varmaan, että tämä on täysin päätön idea.»

»Toisinaan minä pidän päättömistä ideoista.»

»Et viitsisi tulla tänne nyt heti? Se merkitsisi minulle paljon. Minulla on stoori, josta uskoakseni syntyy melkoinen kohu. Voin maksaa taksimatkat.»

»Kovin ystävällistä, mutta huolehdimme aina omista kuluistamme. Miksi meidän pitää jutella nyt, keskellä yötä?»

»Koska...» Frans epäröi. »Koska minusta tuntuu, että on kiire, tai oikeastaan kyse ei ole pelkästä tunteesta. Olen vastikään saanut tietää, että henkeni on uhattuna, ja vain noin tunti sitten joku hiippaili pihallani. Suoraan sanottuna minua pelottaa, ja haluan kertoa salaisuuteni jollekulle. En halua pitää sitä enää pelkästään omana tietonani.»

»Ok.»

»Ok mitä?»

»Tulen sinne – jos onnistun saamaan taksin.»

Frans antoi osoitteensa ja lopetti puhelun, minkä jälkeen hän soitti saman tien professori Steven Warburtonille Los Angelesiin ja selosti asiaansa keskittyneesti ja taukoja pitämättä salatulla linjalla parin–kolmenkymmenen minuutin ajan. Sitten hän nousi, puki ylleen farkut ja mustan kašmirpoolon ja otti esiin Amarone-pullon siltä varalta, että Mikael Blomkvist piti viininjuonnista. Hän ei kuitenkaan päässyt makuuhuoneen oviaukkoa pidemmälle. Hän säikähti niin, että pomppasi ilmaan.

Hän kuvitteli nähneensä liikettä, aivan kuin jokin olisi vilahtanut ohitse, ja tähyili hermostuneesti laiturille ja merelle. Mutta mitään ei näkynyt. Vain sama autio, myrskyn piiskaama maisema kuin aiemminkin, ja hän ajatteli että näky oli ollut pelkkää kuvitelmaa, hänen hermostuneen mielentilansa tuotosta, tai niin hän yritti vakuuttaa itselleen. Sitten hän lähti makuuhuoneesta ja käve-

li ison ikkunan ohi matkalla yläkertaan. Uusi levoton tunne valtasi hänet ja hän kääntyi äkisti, ja tällä kertaa hän todella erotti jotain naapureiden, Cedervallien, talon nurkalla.

Hahmo liikkui nopeasti puiden katveessa, ja vaikka tilanne kesti vain hetken, Frans näki että henkilö oli voimakasrakenteinen mies tummissa vaatteissa ja reppu selässä. Mies juoksi kumarassa, ja jokin hänen tavassaan liikkua vaikutti ammattimaiselta, aivan kuin hän olisi juossut samalla tavalla monta kertaa aiemminkin, kenties jossain kaukaisessa sodassa. Liikkuminen oli tehokasta ja harjoiteltua – vaikutelma vei Fransin ajatukset johonkin pelottavaan, johonkin elokuvalliseen, ja ehkä hän sen vuoksi viivytteli muutaman sekunnin ennen kuin kaivoi kännykän taskustaan ja yritti päätellä, mikä listaan jääneistä numeroista kuului pihalla oleville poliiseille.

Hän ei ollut tallentanut numeroita yhteystietoihinsa, ainoastaan soittanut heille, jotta numerot jäisivät puhelimen muistiin, ja nyt hän alkoi empiä. Mitkähän ne olivat? Hän ei tiennyt, ja tärisevin käsin hän valitsi yhden, jota arveli oikeaksi. Aluksi kukaan ei vastannut. Puhelin soi kolme, neljä, viisi kertaa, ennen kuin huohottava ääni sanoi:

»Blom, mitä nyt?»

»Näin miehen, joka juoksi naapuripihan puiden luona. En tiedä missä hän on nyt. Mutta hän saattaa olla tulossa teitä kohti.»

»Ok, me tarkkailemme tilannetta.»

»Hän vaikutti...» Frans jatkoi.

»Miltä?»

»En tiedä, nopealta.»